

SANKT OLAV

St. Olav utkommer en gang ukentlig. — Abonnement både for Inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig, i Ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, — for utlandet tillegg av vedkommende lands avisporto. Opsigelser må være Ekspedisjonen i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. — Annonser må være Innsendt innen mandag aften. — Manuskript innen fredag aften.

INNHold: „— men jeg søker ikke min ære —“. — Det moderne drama og musikken. — En takk. — Statsminister Kolstad død. — Revisjon av skolebøker i Danmark. — Rikskansleren. — Våre hjem. — Fredsmøtet i Geneve. — Jesu-Hjerte prestene forlater Norge. — Herhjemme — og derute.

ST. OLAVS REDAKSJON, AKERSVEIEN 5 - OSLO - TELEFON 25287

RETT + OG + SANNHET

„— men jeg søker ikke min ære —“

(Joh. 8. v. 50).

Pasjonssøndag — innledningen til den alvorligste tid i hele kirkeåret: den tid hvor vi alle må finne frem til sannheten om oss selv. Sannheten som er den rene og alt gjennomstrålende syndsbevissthet: at vi i alt hvad vi foretar oss «fattes ære for Gud», og at all ære som vi høster her blandt mennesker kun er fikenblade, hvormed vi dekker vår skam fordi vi ikke mer tåler å se oss selv som vi i virkeligheten er: Evas landflyktige barn.

Vi jager etter ære her på jorden, pint og pisket — selv om det som oftest er ubevisst — av en nagende følelse av, at vi må *ha* noe fordi vi intet *er*. Vi jager etter klær til å dekke vår nakenhet med: materielle klær, intellektuelle klær, sentimentale klær.

Inntil pasjonstiden trær inn i vårt liv og stanser vår flukt bort fra oss selv ved å stille oss ansikt til ansikt med vår lidende Frelser, som Han kommer til oss i vår syndserkjennelse, når den er levende og våken. Så levende og så sterk, at der ingen vei mer er bortfra sannheten om oss selv: nu er alle *veie* stengte og kun *veien* igjen — korsveien med Kristus, lidelsen med Ham. Ikke mer et upersonlig begrep, men den personlige lidelse for og med vårt personlige *jeg*: realisasjonen, den så uendelig smertefulle realisasjon av «Kristus i mig» slik som Paulus oplevet og gjennomlevet den.

Da først lærer vi å si med Kristus: Jeg søker ikke *min* ære, fordi vi da først begynner å kjenne Gud ved

å erkjenne Ham som «den, der dømmer». Kirken, all sann åpenbarings formidler til oss mennesker, *vet* dette — og på våre vegne, med oss alle i sin moderfavn, stiger på Pasjonssøndagen ikke et Gloria Patri op med det forløste menneskes jublende lovsang — ydmykt bøier den sitt hode i ærefrykt for de usigelige lidelser, dens lemmer har beredt Kristus, og siger sitt: *Judica me, Deus!*

Men i samme øieblikk er frelsen der, fordi Frelseren er med sin Kirke alle dager inntil verdens ende: igjennem Korsets prefasjon kommer vi også i pasjonstiden frem til messeofret, til kommunionen. Frem til Skjærtorsdag.

I dagens evangelium berettes det at Jesus skjulte sig, fordi Hans fiender vilde stene Ham. Til minne om dette lar nu Kirken korset — krusifiksene — tilhulle. Men derved vil Kirken fremheve at når Jesus skjuler sig, så er det på grunn av menneskenes synder, våre synder. Så manes vi da til i denne tid ikke å forherde våre hjerter, men å høre Hans røst. Må vi nu søke Ham i bønn og faste, så Han ikke lenger skjuler sig for oss, men så Hans bilde blir levende i våre hjerter, at vi aldri kan tape Ham av syne!

Hans bilde, billedet av Hans smertefulle åsyn, skal dypt preget i våre hjerter lyse på vår vei, så vi lærer å følge Ham etter, lærer ikke å søke vår ære i å *ville herske*, men tvertom setter vår ære i å *ville tjene*.

Det moderne drama og musikken.

Efter en artikel av Paul Claudel i «The Yale Review».

Under hele min løpebane som dramatiker har det problem: å forene drama og musikk, ord og tone ofte trengt sig inn på mig som det har gjort på alle mine kolleger verden over. Man husker sikkert den omfangsrige litteratur, som Richard Wagner har viet dette tema — og hvis noen skulde være istand til å finne en løsning av spørsmålet, måtte det da være dette store geni som var like så begavet en dramatiker som musiker. Man kan heller ikke si, at han har latt opgaven stå uløst. «Tanhäuser» er eksemplet på et drama, hvor musikken utvider og farver skuespillerens innsats. I dette verk har Wagners sjel funnet sitt ekteste og fullstendigste uttrykk. «Lohengrin» vilde også bli til glede for alle, om det var mulig så å si å spenne det på et nytt lerret, som man gjør med gamle malerier som skal restaureres — da vilde dette herlige verk befries for en del romantisk tøv, som er den moderne tilskuer en vederstyggelighet. Hvad nu «Tristan» angår så finner jeg personlig den monotone musikk og den middelmådige libretto ufordragelig. Når en mann og en kvinne i to lange akter igjennem ikke har bestilt annet enn å si «Jeg elsker dig!» — «Du elsker mig!» til hverandre, så finner tilskueren det helt tilstrekkelig — opdager han så, at i tredje akt begynner det hele forfra igjen, gripes han av panikk og foretar ett fluktforsøk, som de søtteste fløitetoner ikke kan besverge.

Jeg er imidlertid ikke musikker og kan derfor ikke behandle mitt tema fra en musikers stade. Jeg går så sjelden som mulig i operaen. Så vidt jeg kan forstå, består en regulær opera av en rekke musikalske numre som er satt ganske løselig sammen til en art handling. Den er kort sagt en koncert i maskekostume, hvis pauser og mellomrum blir utfyllt av en ubestemt larm og spektakel. Kun må på en koncert sangerne stå aldeles ubevegelig mens de i en opera er forpliktet til å foreta noen konvensjonelle latterlige bevegelser som synes aldeles meningsløse, da hovedformålet dog er å kunne dvele lengst mulig på en eller annen høi tone. Jeg vil ikke engang tale om kostumer, dekorasjoner, iscenesetelsen, som ofte setter selv det frommeste publikum på en hård prøve.

Men hvorav kommer da at alle teatre — ikke alene det greske men også de mest primitive scener — har anvendt musikk?

Den første forklaring på dette fenomen fikk jeg i Paris under en prøve på «L'Annonce faite à Marie» på Komédie des Champs-Élysées. I dette stykke forekommer en scene hvor familiefaren innen han begir sig ut på en lang reise for siste gang ved bordet bryter brødet sammen med sine barn og tjenere. Denne scene tok sig godt nok ut på papiret, men i teatret virket den latterlig — det var som å høre en falsk tone. Regissør Gémier med sin mangesidige sceniske erfaring tøvete dog ikke ett øieblikk: «Her må innlegges musikk,» utbrøt han

straks. En slags klokkespill blev satt i bevegelse og scenen forløp storartet, da klokkeklangen straks ga en atmosfære av ro og verdighet, som ordene alene ikke kunde skape. Legg forresten merke til at hverken kinouer eller pantomimer kan undvære musikk!

Jeg har i flere år vært medlem av ambassaden i Japan og besøkte der stadig det fortreffelige nasjonalteater: «Kabou Ki». Der lærte jeg, hvad *dramatisk* musikk er — altså musikk anvendt av en dramatiker og ikke av en musiker — musikk som ikke streber efter å danne et klangbilled, men forlener våre følelser med tempo og impulser som ikke det talte ord alene kan. La oss en gang forutsette at det drama vi overværer har nådd sitt høidepunkt. Der hersker en tordensvanger atmosfære, hvor man hvert øieblikk venter at noe vil hende, noe vil vise sig. Det er en slik situasjon hvor et helt orkester på et europeisk teater vilde sette inn for full kraft. I Japan sitter en liten gul mann på en plattform med en tynn kopp te ved siden av sig og en kjempetromme som han skal slå på. Jeg vilde betegne ham som tordendirigenten! De enkelte med lange pauser adskilte trommeslag, som så følger stadig hyppigere og heftigere på hverandre til det ventede noget skjer, når våre nerver er spent til bristepunktet, er nok til å hensette oss i den fornødne stemning. På den japanske scene er musikeren selv skuespiller. Han følger dramaets utvikling for i det riktige øieblikk med sitt instrument eller med sin stemme å forsterke handlingen.

I det klassiske japanske og kinesiske drama har musikken også den oppgave å danne handlingens «røde tråd» og forbinne dens enkelte faser. Den understreker ordene — den skisserer en setning og overlater til tilskueren å fullende den. Er det nødvendig, vever den et tapet av toner, hvis farver tiltaler tilskueren og lar ham glemme, om handlingen skulde bli noe stillestående eller langtrukken. Denne musikk er for øret presis det samme som bakgrunnen er for øiet.

For en forfatter er teorier imidlertid ofte en nokså tidspreget utrustning til hjelp for hans produksjon. Derfor er det kanskje ikke uinteressant, om jeg tilføier noen personlige ord om mitt eget arbeid — hvorledes disse ideer som jeg like har precisert også har hjulpet og støttet dette. Jeg tenker på et stykke, som en teaterchef bestilte hos mig og som han, efter først å ha vist en overstrømmende begeistring for det, nektet å anta. Denne hans optreden blev imidlertid absolutt til held for mig, da det samme stykke: «Kristoffer Kolumbus»,

Paul Claudel.

etter å være blitt latt i stikken av Max Reinhardt, senere blev opført på Berliner Statsoperaen med musikk av Darius Milhaud. Direktivene for stykket, som blev gitt av en usynlig størrelse, hvis organ Reinhardt var, inneholdt mange interessante muligheter. Verket skulde være et historisk drama — skjønt jeg inntil da kun hadde diktet ut av min frie fantasi. Musikken og — uttrykkelig sagt — koret skulde spille en fremtredende rolle. Jeg måtte altså under hele stykkets utarbeidelse arbeide sammen med en musiker, som naturligvis derfor ikke kunde være noen annen enn min intime venn Milhaud. Min rolle bestod derfor nærmest i å gjennomblade Kolumbus liv og de legender, som knytter sig til ham, skissere de viktigste scener og så tålmodig oppbeie hvad musikeren hadde av bemerkninger og omendringer å foreslå ut fra orkester, sangere og publikums synspunkter.

I et slikt drama er musikken ikke blott ledsager til en sang eller utfyller pauser — den er virkelig en med-spiller, det samlede begrep av en skikkelse med forskjellige temperament, som skal forene sig harmonisk — idet dens funksjon er å sammenføre alt og stige op til en finale, hvis hymne skal utløse den voksende beistring.

Wagners storhet ligger i at han forstod at alt som har tone — fra tale til sang — er bunnen til hverandre og at alt er musikk i og for sig, enten denne musikk blott gir sig utslag som rytme, farves av forskjellige harmonier eller kommer helt til uttrykk gjennom orkester og sang. Hans eneste feil var, at han aldri innskjøt noen overgang mellom virkeligheten og lyrikken og derfor utvisket farvene på sin tonepalett og innsnevret sin fantasis spennvidde. Følger vi ham, trenger vi ikke langsomt inn i en erobret eller fortjent verden — fra begynnelsen av blir vi likesom fortryllet bort i en nar-kose, i hvis atmosfære alt foregår uvirkelig som i drømme.

Milhaud og jeg har derimot forsøkt å vise, hvorledes sjelene etterhvert når frem til musikken — hvorledes setningen stiger op av rytmen som flammen av ilden, melodien av talen og dikningen av virkelighetens grove trekk og hvorledes alle klanguttrykk — fra tale, dialog og debatter — først understøttes av enkle trommehvirvler for derpå gjennom alle vokale, lyriske og orkestrale rikdommer å flyte sammen i en eneste harmonisk strøm. Kort sagt, vi bruker ikke musikken som en i sig selv avsluttet faktor, men som uttrykksmiddel for de mange følelser, som et drama innebærer og skal formidle for tilskuerne.

En takk.

Hermed sender jeg min hjerteligste takk for alle gode ønsker om Guds velsignelse over mig og min nye gjerning.

Molde den 27. februar 1932.

Pater Witte, SSCC.

Sup.

Statsminister Kolstad død.

En dyktig, ærlig og nobel personlighet — en god borger har landet mistet ved statsminister Kolstads død den 5. des. Blandt katolikker vil han særlig bli minnet for sin mandige og modige innsats i Eskelands-saken, hvor han kraftig og energisk hevdet ett åndelig frisinn, som bragte ham i konflikt med mange av spissene innenfor hans eget parti. — R. I. P.

Revisjon av skolebøker i Danmark.

Fortjenstfullt tiltak fra de katolske kvinners side!

I desember forrige år blev der av det danske undervisningsministerium nedsatt en kommisjon som skulde revidere alle skolebøker i den hensikt å få disse så objektivt riktige som mulig.

Danske Kvinners Katolske Forbund henvendte sig straks til kommisjonens formann og anmodet om, at den forestående revisjon også måtte ta hensyn til den katolske Kirkes berettigede krav på en rettferdig og sannhetstro omtale med opplysninger i nøie overensstemmelse med de faktiske forhold — helst ved å samarbeide med en katolsk ekspert.

Kommisjonen har tatt henstillingen til følge, og ved dens møte nu den 15. februar var Danske Kvinners Katolske Forbund anmodet om å la sig representere, helst i følge med en katolsk prest eller en skolemann. For D. K. K. F. møtte næstformannen, fru Tardini, og hr. pastor Bernhard Jensen møtte som representant for den katolske Kirke. Kommisjonen, som er sam-

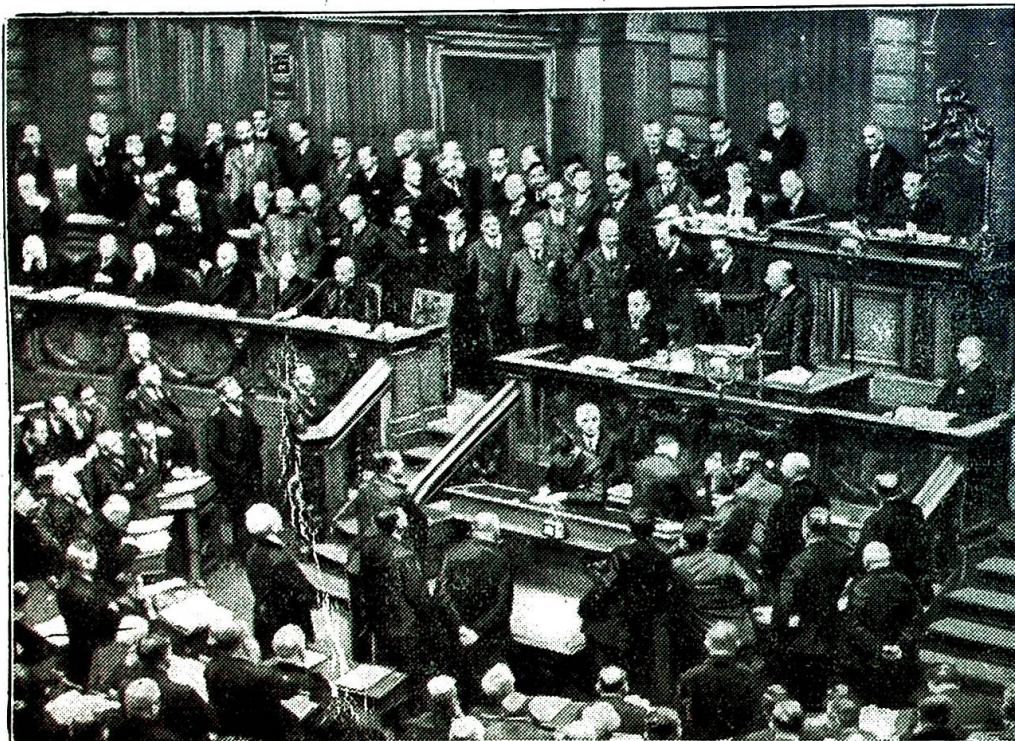
mensatt av den danske skoles ypperste spisser, viste sig straks meget forståelsesfullt og imøtekommende innstillet, og hr. pastor Jensen vil nu gjennomgå alle de fornødne skolebøker og avgi sine betenkeligheter — som saken nu ligger an, er det utvilsomt at der vil bli tatt alle mulige hensyn til dem.

Man har således det beste håp om at den opvoksende ungdom i fremtiden vil slippe for alle de vrangfore-

stillinger som nu innpodes den i skolen om den gamle Moderkirke. Disse vrangforestillinger med følgende fordommer har ofte lagt svære hindringer i veien for å finne frem til sannheten og vanskeliggjort livet i unødvendig grad for de virkelige søkende sjeler.

Vi ønsker inderlig at der snart vil by sig en lignende anledning her i Norge til å opnå et resultat som de danske katolikker — saken er av vital interesse.

Rikskansleren. Etter Br. i „Norges Vern“.

Fra et møte i Riksdagen.

Det er en stor lykke for en nasjon å ha en betydelig statsmann som sin leder, en mann med vidsyn og utsyn, med pågangsmot og initiativ. Størst føles lykken ved det når folket befinner sig i et overgangsstadium, i en alvorlig, kritisk og krevende situasjon, da det forbigangnes bo skal gjøres op og nye planer legges for fremtiden. I en slik stilling står og faller alt med rorsmannen, og da er det ikke alltid at lang parlamentarisk alder og erfaring gir de beste forutsetninger; — den lovpriste erfaring kan like så godt være en hindring som en fordel, fordi den gjerne medfører en viss stivhet i begrepene, en stabilisering av sympatiene. Under slike tilhøve er en ny mann med friske og ubrukte krefter og med åpent blikk for hvad stillingen krever, oftest langt bedre skikket til å stikke ut den kurs som kan føre statsskipet lykkelig i havn.

Europa som helhet og dets enkelte land er nu i en slik kritisk stilling, ikke bare innad, men også — og som følge derav — i forholdet til hverandre. Politikens ledere er i ferd med å gjøre op fortidens regnskap og skal stikke ut ny kurs for fremtiden. Og det er unge, ubrukte og dristige krefter uten alt for lang «erfaring» som står til rors, folk som ikke psykologisk er fredslutningens og Versaillestraktatens slaver, — i Tyskland *Brünning*. Bare til for et par år siden var dette navn ukjent for de fleste avislesere både utenfor og i deres eget land. Idag står han som rormann med det tyngende ansvar som seilasen gjennom brott og brenning gir.

Hvem er så Tysklands rikskansler? *Heinrich Brünning* stammer fra Münster i Westfalen. I unge år studerte han historie og statsvidenskap i München, Strass-

burg og Bonn og utvidet sine kunnskaper ytterligere ved studier i England og Frankrike. I krigsårene møter vi ham som officer ved en kulesprøiteavdeling på vestfronten, han såres og anbringes i tjeneste bak fronten: i etappene. I de første år etter krigen står han først i et storslått socialt arbeide for katolske studenter i Berlin, organisert av den eiendommelige dr. Sonnenschein. Gjennom dette arbeide kom han så i forbindelse med ledende politikere. Han blev privatsekretær hos arbeidsminister *Stegerwald*, som organiserte de kristelige fagforeninger, og da *Stegerwald* senere blev prøisisk statsminister, kom *Brüning* til helt å ofre sig for de kristelige fagforeningsoppgaver; han blev deres forretningsfører og fikk i denne egenskap anledning til å delta i det politiske arbeide. Snart opstod da også hos ham ønsket om å komme med i det parlamentariske liv, og i 1924 bød leiligheten sig hertil. Han stillet sig til valg i Breslau og kom hurtig til å innta en ledende stilling i komitearbeidet som en av centrums store finansielle lys. I dette komitearbeide la han for dagen en veldig arbeidskraft. I 1929 blev han, uten at han før noensinne hadde tilhørt dens styre, centrumsfraksjonens formann. Da samme høst partiets landsorganisasjon skulde velge sin leder, falt valget på prelaten *Kaas*, som stillet som betingelse at han skulde få *Brüning* inn i styret: «Jeg har systematisk skjøvet ham (*Brüning*) i forgrunnen, fordi jeg hos ham opdaget en syntese mellom tenkning og handling, som man bare finner en parallel til hos de gamle grekere,» sa partiføreren.

Som fraksjonsleder måtte *Brüning* presentere sig for rikspresident *Hindenburg*. Det blev en av de mest avgjørende begivenheter i *Brünings* liv. Dette stille og beherskede menneske, som talte så sakte, men samtidig så klart og inntrengende, var nettop den riktige mann for den gamle feltmarskalk, som instinktmessig følte slektskapet mellom sig og den unge officer. Den gamle protestant og den 40 år yngre katolske westfaler sluttet et forbund for deres felles fedreland. Få måneder senere, våren 1930, var stillingen slik, at bare disse to menn stod mellom Tyskland og kaos, som det har vært sagt. Mange rørende trekk fortelles om den faderlige omhu som den gamle rikspresident viser sin kansler.

Det er denne frontgenerasjonens mann som idag står som leder for Tysklands politikk, støttet til rikspresidentens og det alt overveiende folkeflertalls tillit. Utviklingen har gitt ham en maktfullkommenhet som man kan kalle et nødtvungent diktatur, instituert av presidenten og de demokratiske partier i forening. Han er en mann med jernhårde nerver, med klare tanker og en gjennomtrengende intelligens, som ikke kvier sig for å slå ned på det parlamentariske vrøvl.

Rikskansler *Brünings* politikk i den tid han har ledet sitt kabinett, har måttet bygge på diktaturparagrafen fordi partiene har manglet mot. Selv har han vist at han ikke mangler handlingens mot. Han har tatt op arbeidet med folk som hans fedreland for 15 år siden stod i bitter kamp med, og som ved sin seier styrtet det ned, — og blandt etterkrigstidens politikere bekrefter *Brüning* sannheten av dikterens ord om at «mennesket vokser med sine høiere formål».

Våre hjem.

II.

Sykdom under hjemmets daglige forhold.

Sykdom er alltid en ubuden og høist uvelkommen gjest, når den melder sig i et hjem. Og dobbelt uvelkommen i tider som disse, hvor de fleste budgetter er spent så stramt at de ikke tåler ytterlig belastning. I de tilfeller hvor det ikke er liv eller død om å gjøre, forsøker man derfor også så godt man kan å greie sig uten utdannet pleierske, hvad man også så inderlig godt kan uten ulempe for patienten, hvis bare hele hjemmets liv innstilles på at nu råder der undtagelsesfilfelle, og at man må konsentrere all interesse og all hensyntagen om den syke og la alle personlige ønsker og krav tre i bakgrunnen — uten at dette dog må skje så demonstrativt, at den syke føler sig som en byrde for de andre. Syke er jo mer fintmerkende og følsomme enn friske og må ikke til sine øvrige lidelser få tilføjet denne. Tvertom — man skal la patienten forstå, hvor gjerne man griper denne anledning til å kunne vise ham eller henne sin hengivenhet, og få vedkommende til å føle sig som midtpunkt for hjemmets kjærlighetstrang.

Det er kanskje her oppørtunt å innskytte, at det følgende er skrevet ut fra et menneskes erfaring gjennom årelang personlig sykdom, ofte av meget langvarig karakter. Forholdene lå slik an, at man måtte greie sig med den hjelp som hjemmet kunde prestere, og derved skaptet der et førstehåndskjenskap til en patients ønsker og trang, og en viden om hvordan denne kan imøtekommes, som mulig kan være av interesse for de mange som tvinges til å hjelpe sig selv i en slik situasjon. Det blir altså nærmest små, praktiske vink.

Således rådet om under en langvarig sykdom av ufarlig karakter å ofre hjemmets beste stue til sykerum. Ivrigte hygienikere vil selvfølgelig straks, efter alle sykepleiebøkers regler, fjerne alt det som hygger, såsom puter, tepper o. l. — men intet virker så deprimerende som å skulle opholde sig i et slikt ribbet værelse. Nettop når man er henvist til fire vegger setter man særlig stor pris på at omgivelsene er koselige, og på å ha den følelse at man opholder sig i et ganske almindelig værelse og ikke i en sykestue. Sengen må alltid stå slik at lyset faller bakfra eller fra siden, og en god, makelig stol være anbragt bekvemt for lægen og for de besøkende. Akk ja — disse kjære besøkende som man er så glad ved å se, og som virker så op-

kvikkende med sine nyheter utenfra, og som der så lett kommer en reaksjon etter!. Man glemmer over gleden ved å se og tale med noen at man er svakere enn ellers, og at der alltid kommer en avslappelse etterpå — og derfor må en besøkende aldri la sig narre av en patients inntrengende bønner om å forlenge oppholdet. En visitt bør heller være kortere og hyppigere enn langvarig og sjelden. Og endelig aldri innledes og avsluttes med bemerkninger om den sykes utseende i deprimerende retning —! Der syndes i tankeløshet kollossalt imot dette budet.

Morgenstellet av en patient må gå forut for alt annet arbeide i huset. Natten er ofte så uendelig lang, og om morgenen kan sengen etter en urolig natt virke som den reneste pinebenk, og man selv være så utilpass, at man føler sig langt mer syk enn den forrige dag. Da gjør et omhyggelig og snarlig stell underverker! En lett avgnidning over hele legemet med en dott bomull vætet i Kølner vann også. Tillater en patients tilstand ikke en hel avrivning, kommer man langt med å gni håndleddene, føttene, ryggen og ansiktet. Er man om dagen litt utilpass, frisker det meget op å gni sig bak ørene med en slik vattdott, dyppet i Kølner vann.

Det skulde være unødvendig å si at en læge er suveren i sykeværelset — men alle læger kan fortelle om de overraskelser, som selv mennesker som man skulde tro visste beskjed om hvad der kan stå på spill, kan berede dem i omgåelsen av uttrykkelige ordrer. Her må patientens omgivelser vise standhaftighet, fordi ettergivenhet overfor en patients ofte så utpregede ønsker kan være skjebnesvanger. Det gjelder å undgå å hisse ham op ved et kategorisk nei, men langt heller diplomatisk avlede oppmerksomheten, så ønsket efter hvert glemmes, hvad der er nokså lett i praksis, da en patients irritable nerver ikke i lengden kan fastholde en ting.

All rengjøring må foregå så stille som mulig, men undgå endelig all gåen-på-tå og hvisken i sykeværelset! Intet er så irriterende for en patient som lyder, hvis oprinnelse eller mening han ikke er helt klar over. En koksovnns påfylling kan som bekjent få friske til å gå ut av sit gode skinn — altså ennu mer syke, og man får derfor, hvis dette er tilfellet, ha den uleilighet å fylle koksen i papirposer og legge dem således inn i ovnen.

Et litet bord ved siden av sengen med alle de småting patienten trenger, må anbringes bekvemt. Men sengen selv er så individuell en sak, at det er vanskelig å standardisere den! Man ligger som bekjent alltid best i sin egen seng — og har man vennet sig til, at

den nærmest er en bjerg-og-dalbane, så ligger man best i den kjente vinkel om man er aldri så syk! Derimot er det en vakker og vanskelig opgave for omgivelsene å stable hodeputene op så de avgir en behagelig støtteflate —!

Vi skal neste gang behandle rekonvalescentstiden — ofte den vanskeligste periode av hele sykdommen.

FREDSMØTET I GENEVE.

Meddelelse fra «Katolske Kvinners internasjonale forbund» til «Norske Kvinners Katolske Forbund».

Lørdag den 6. februar avholdt nedrustningskonferansen et ekstraordinært plenarmøte for å gi de internasjonale organisasjoner anledning til å overlevere sine resolusjoner angående fredsarbeidet.

«Katolske Kvinners Internasjonale Forbund» var ved denne leilighet representert av en deputasjon, sammensatt av delegerte fra de forskjellige land, hvor fredsresolusjonene var blitt undertegnet av medlemmene.

Forbundets president, Madame F. Steenberghe-Engeringh holdt på vegne av alle de tilsluttede foreninger følgende tale: — Herr President!

Både som medlemmer av menneskehetens store familie og som katolikker henvender herved 25 millioner kvinner, representert av 54 foreninger, som alle er tilsluttet «Katolske Kvinners Internasjonale Forbund», sig — i forbindelse med utenforstående katolikker, menn som kvinner, der har bedt om å få være med — til denne høie forsamling for å gi uttrykk for vårt inderlige ønske om et effektivt fredsarbeid.

Alle de resolusjoner, som vi har den ære å fremlegge, er undertegnet av hver sin nasjonalitet og er like så mange vidnesbyrd om katolske menns og kvinners vilje til å arbeide for freden i menneskekjærlighetens tjeneste — den eneste varige basis på hvilken en fred kan bygges og betrygges således, at våbnenes materielle kraft kan avløses av rettens og rettfærdighetens moralske styrke i overensstemmelse med de direktiver, som de pavelige dokumenter har gitt for dette arbeid.

Fordi vi betrakter all gjensidig nedrustning som den uomgælige betingelse for fredsarbeidet, henstiller vi på det innstendigste til konferansens delegerte å være sig sitt ansvar bevisst og ikke skilles, før en betydelig avrustning er besluttet.

Og fordi «hvis Herren ikke bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves», ønsker vi dem, mine damer og herrer, av hjertet at Gud må være med dem!

Februar 1932.

F. Steenberghe-Engeringh,
president.

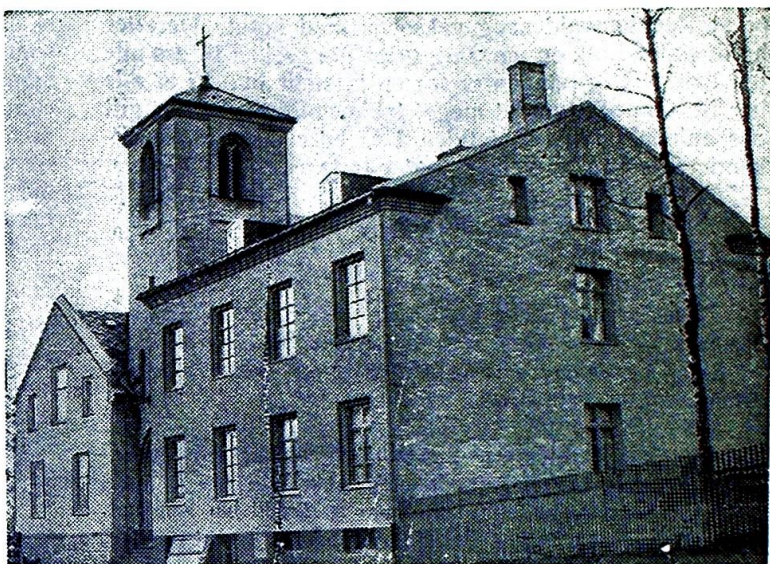
Jesu-Hjerte prestene forlater Norge.

Ifjor sommer besluttet Provinsialen for de her-værende Jesu-Hjerte prester, at disse prester skulde avslutte sin virksomhet i Norge for å vende tilbake til Tyskland. Velærv. pater Dülmer, som all den tid han var i Norge virket på Stabekk, reiste som bekjent allerede i beg. av nov. Og 27. febr. forlot velærv. pater Rupp Oslo; siden 1925 var han rektor ved St. Elisabethsøstrenes novisiat i Urtegaten. Patrene hadde vunnet sig mange venner i Norge og det er med vemod man ser dem dra bort. Fra patrene har redaksjonen mottatt følgende avskjedshilsen:

På Jesu-Hjerte prestenes kongregasjons vegne tillater jeg mig ved min avreise fra Norge å frem-bære en hjertelig takk til alle som har vist oss sympati og velvilje og støttet vår gjerning.

La oss fremdeles være forenet i bønnen.

P. Gottfried Rupp, S. C. I.

St. Torfinns klinikk og kapell.

Herhjemme —:

Arendal.

Efter hvad ingeniør Syrdalen på vår henvendelse oplyser skrider arbeidet med det nye St. Franciskus hospital frem efter programmet. Der arbeider nu ca. 25 mann på anlegget som skal stå fullt ferdig til innflytning sist i juli måned. Hospitalet var under tak før jul, og med det gunstige vær man senere har hatt har arbeidet gått raskt fra hånden. Man holder nu på med puss likesom varmeanlegget samt det elektriske anlegg monteres. Når det nye hospital er ferdig skal der også foretas endel utbedringer av det gamle sykehus.

Høitidsdager på Hamar.

I de siste dager av februar hadde St. Torfinns menighet besøk av Høiærverdige Administrator *Irgens*. Administratoren forrettet høimessen søndag 28. februar og efterat sognepresten, velærv. pastor dr. *Sund*, hadde ønsket ham velkommen, holdt pastor *Irgens* i tilknytning til dagens tekst en inntrengende preken om botens sakrament. Mandag aften holdt administratoren foredrag i St. Torfinnslaget om den hellige Ignatius, martyr og biskop av Antiokia. Sognepresten takket for det lærerike og interessante foredrag.

Mandag 29. februar foretok den apostoliske administrator den kirkelige innvielse av søstrenes beboelsesrum i St. Torfinns klinikk, som nettop var blitt ferdig innredet. Selve klinikken, operasjonssalen og sykeværelsene var blitt innviet allerede 22. januar, da høiærv. mgr. dr. *Kjelstrup* i overvær av en rekke autoriteter fra Hamar og Hedemarksbygdene foretok den høitidelige åpning. «St. Olav» har i forbindelse med grunnstensnedleggelsen redegjort for det byggverk, som nu står ferdig. Det kan trygt sies at det har overgått alles forventninger. Hamar by har fått en helt moderne øienklinik og et nytt vakkert trekk i bybilledet. Arkitekt

Sund har på en meget heldig måte løst det vanskelige problem å bygge en stor tre-etasjes gård inn til den lille mansardvilla, som inntil nu har rummet søstrenes klinikk. Midtpartiet er ikke bare vakkert i sig selv, det gir det hele et vakkert preg, et preg av kirke, og det danner også med sin tilbaketrunkne fasade en naturlig overgang fra det gamle hus, det lille kapell, til det nye. Hele fasaden beherskes av dette parti med det kraftige tårn, det samlende og dominerende midtpunkt i hele bygningsmassen, den naturlige avslutning i høiden. Foruten tårnet med de spissbuede vinduer og det gygne kors rakende op mot himmelen er det den store portal som preger midtpartiet. Den dype gotiske portal gir pondus, skaper ro utad og forteller om stillhet innenfor. Og er man kommet inn, fastholdes inntrykket av gotikk og kirke gjennom det store glassmaleri i fonden, hvor igjennem den grå vinterdag nok siver inn, men blir tung gyllen efter å være silt gjennom glassets skiftende nuanser. I vinduets felter finner man St. Karl Borromeus-søstrenes merke og det gamle segl fra Hamar domkapitel. Siden åpningen har det vært en jevn strøm av besøkende som har benyttet sig av anledningen til å ta det vakre byggverk i øiesyn. Fra alle kanter hører man lovord over St. Karl Borromeussøstrenes opofrende og iherdige virksomhet.

Porsgrunn.

Søndag 28. februar hadde vi her i Porsgrunn den glede å ha velærverdige dominikanerpater A. Lutz iblandt oss. Høimessen som begynte kl. 10.30 var godt besøkt, ikke bare av katolikker, men også av anderledestroende som alle fulgte andektig med. Messen celebrertes av velærverdige pater Rupp. Efter at «Veni Creator» var sunget, besteg pater Lutz prekestolen og holdt en vakker og manende tale over emnet: «Å faste i ånd og sannhet» — en preken som grep alle de tilstedeværende dypt. Andakten innlededes med salmen «Miserere» som sogne-

prest Recktenwald sang vekselvis med koret. Derefter holdt pater Lutz en varm og gripende preken til oss alle om hvor viktig bønne er for en kristens liv. Vi er alle her St. Olavsforbundet meget takknemlig at det har gitt oss anledning til i fastetiden å få høre disse tankevekkende foredrag av velørv. pater Lutz. T. B.

I TELEFONEN — —

— Undskyld vår uvitenhet — hva er Wolfgang Schneiderhan, frk. Hals?

— Hans presse fra hele Europa sier enstemmig, at han er et fenomen — et violingeni uten sidestykke. Og legg merke til at denne begeistring er enstemmig og gjelder både det tekniske og det musikalske!

— Hvem er han?

— En 16-årig østerriker — svensk «krigsbarn» forresten — født i Wien og begynt sin musikalske utdannelse fire år gammel med koncertdebut som 11-åring. Imidlertid har han undgått all den spolering, som er alle vidunderbarns største fare, og er nu en fullmoden kunstner.

— Hvor og når er koncerten?

Frk. Hals ler: — Se på første omslagsside av «St. Olav»! Og legg særlig merke til, at han spiller Kreutzersonaten!

— og derute:

De katolske misjonssøstre.

I en sykkel av misjonsforedrag kom erkebiskop Sallotti også inn på misjonssøstrenes virksomhet. I den katolske verdensmisjon arbeider der nu ikke mindre enn 30,000 ordenssøstre, fordelt på 450 forskjellige kongregasjoner. Søstrene er beskjefte ved 1600 waisenhus, 700 hospitaler, 300 gamlehjem, 1900 apoteker og sanitetsstasjoner og i 84 spedalskhetshospitaler, mens det er næsten umulig å få det nøiaktige tall på alle de mange skoler og opdragelsesanstalter, asyler o. l. som ledes av dem. Hundretusener av barn, gamle og syke, stelles av de tapre søstre. Erkebiskopen fremhevet navnlig søstrenes enestående dyktighet når det gjaldt å opdra kvinnelig ungdom.

Vanskeligheter ved gjenoppbyggelsen av det vatikanske bibliotek.

Man har foreløpig måttet innstille alle restaureringsarbeidene i Sala Sixtina, da den tekniske kommisjon først må undersøke selve grunnen, hvorpå hele biblioteksfløien hviler. Man er redd for, at det er umulig å opføre en ny fløi på det gamle fundament, da det er nokså klart at nedstyrtningen er forårsaket ved at selve grunnen svikket, underminert som den er av mange uregulerte vannløp.

Kardinal Faulhaber og arbeidsløsheten.

Med henblikk på den herskende forferdelige arbeidsløshet i Tyskland — antallet av anmeldte arbeidsledige var i begynnelsen av forrige måned 6,041,000 — har kardinal Faulhaber påbudt, at man så fort som mulig

skal gå igang med alle besluttede bygningsarbeider, såsom nybygg av kirker, restaureringer av gamle, reparasjonsarbeider o. l. «Også der, hvor menigheten ikke ennu har samlet tilstrekkelig mange penger sammen, formanes de troende til, selv om de hadde håpet på midler til en kirke med et praktfullt tårn, så ikke avvente dette, men gå igang med en nødskirke, så arbeiderne kan finne beskjefte.» Også erkebiskopen av Paris har truffet en lignende bestemmelse.

Korsets tegn.

«Krasnaja Bezeta» (Den røde stjerne), Sovjets offisielle organ i Petrograd, klager over at det går langsomt frem med den anti-religiøse kampanje. «Tross alle midler,» skriver bladet, «møter man en sterk motstand, ja en religiøs kamp mot våre forordninger. Da sirkulærer ved påsketid blev utsendt til landets lærere, var halvdelen av svarene angrep på vår antireligiøse kampanje. I distriktene omkring Volga har bøndene endog nektet å avsyng de irreligiøse sanger som var dem påbudt. I mangfoldige skoler medbringer barnene hjemmefra små kors som er utskåret og utarbeidet i tre, og deler dem omkring til sine kamerater.»

Indien ærer sin store apostel.

Under klokkeklang og med kanonsalutt er den hellige Franz Xavers lik blitt utstilt i Goa. I høitidelig processjon bar man sølvskrinet med helgenen inn i det rikt smykkede kirkehus, hvor det blev åpnet og utstilt til de troendes ærbødige hyldest. Den gamle by var våknet til nytt liv — ikke før har så mange erkebiskoper, biskoper og prester vært forsamlet på et sted i Asien. 3000 troende hadde innfunnet sig fra alle steder i Indien og man kunde til tider tenke, at man befant sig i en katolsk by i Europa, hvis ikke de brokete drakter fortalte om noe annet. Pilegrimene fant optagelse i den gamle rummelige klosterbygning eller leiret sig i det fri. Ruinparken var den hele tid elektrisk oplyst om natten. I den eukaristiske kongress for prester, som samtidig fant sted, deltok den apostoliske delegat, patriarken og 12 biskoper. 5000 barn fra de omliggende kristne landsbyer kommuniserte og i prosesjonen på selve festdagen deltok 15,000 pilegrimer og fastboende.

Katolsk skoleinspeksjon i Kina.

Sekretæren ved Synodalkommisjonen i Kina, P. de Jonghe, har foretatt den første inspeksjonsreise av de katolske skoler i Kina. Totalinntrykket var meget tilfredsstillende — mange av de besøkte kollegier kunde få sammenligning med de beste i Europa —, kun hvor der manglet penger lå forholdene noe tilbake å ønske. Der blev på flere steder anmodet om gjenåpning av skoler, som nu stod lukket, og opprettelse av nye. Av Pekings 10 universiteter holdes nu kun de tre åpne, deriblandt det katolske Benediktineruniversitet. De katolske misjonærer har derfor en enestående leilighet til å utfolde en rik virksomhet gjennom skolene, og den blir også benyttet, da foreldrene forstår at disse skoler er faste holdepunkter for barna midt i den almindelige uorden, og derfor med glede sender sine barn der.